

Tisztelt Szerkesztőség!

Igazán hasznos lett volna, ha Wehner Tibor önnön maga is megfogadja a saját röpiratának (mit is jelent ez pontosan?) alcímében foglaltakat – „...óvakodjunk az elhamarkodott és a jól megfontolt minősítésektől is” –, s nem azon háborog, ami nem történt meg, hanem inkább attól gerjed haragra, ami végül is lezajlott.

Az Új Művészet jubileumát ünneplő esten ugyanis a hat, a színpadon szerepet vállaló szerkesztő közül három egészen pontosan épp azt fogalmazta meg, mennyire hiányzik a rendszeres kritika a művészeti lapok hasábjairól. Mindhárman fájdalmasnak ítélték a helyzetet, melyben nem nyilatkozik meg az objektív hang, s nem párbeszéd, hanem himnikus monológok monoton füzére jelenik meg. Sőt, még az is elhangzott, hogy a ténylegesen – és nem is csak elvétve! – publikált bírálatok olykor milyen következményekkel járnak szerzőik és az azokat közlő lap számára.

Tagadhatatlan: a másik három résztvevő, ha nem is üdvösnek, de – valami furcsa, érzelmeiktől vezérelt belenyugvással – elfogadhatónak találta-találja a szituációt. Úgy rémlik, Wehner csak ezt a resignált hangot hallotta meg, így írása vagy a kognitív disszonancia, vagy a tudatos torzítás plasztikus illusztrációja. Az Új Művészet a „röpirat” közlésével – így utólag – sajátos formáját választotta a vendégszeretnek; Wehner írását pedig vitaindítónak szánja... önkínzó kísérletnek tűnik.

ANDRÁSI GÁBOR (MŰÉRTŐ),
HAJDU ISTVÁN (BALKON),
NAGY GERGELY (ARTPORTAL)

Elkövettük azt a hibát, hogy a Wehner Tibor írása alatt közzétett, vitaindításra való felhívásunk mellé nem írtuk oda azt az ilyen alkalmakkor gyakran szereplő megjegyzést, miszerint az írásban található megállapítások nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség álláspontját. A szerkesztőségünknek küldött levél aláíróinak kétségkívül igazuk van abban, hogy ők a vitában valóban más álláspontot képviseltek. Ami a másik két (hiszen Muladi Brigitta ez esetben moderátor volt) résztvevőt illeti: Topor Tünde nevében nem nyilatkozhatunk, Pataki Gábor az Új Művészet képviselőjében azt az álláspontot fogalmazta meg, hogy valóban nem tartja szerencsésnek egyes (mintegy véletlenül, sorshúzásszerűen kiválasztott) művészek kemény bírálatát, miközben a művészeti élet szereplőinek nagy része mindettől mentes marad. Viszont az is elhangzott emellett, hogy határozott kritikával kell fellépni minden, hatalmi vagy művészetpolitikai erőfölényből kiinduló, más törekvéseket kiszorítani akaró megnyilvánulás ellen.

Amúgy továbbra is azt gondoljuk, hogy a vitának, az értelmes párbeszédnek fontos szerepe lehet a mai művészeti közéletet megosztó ellentétek enyhítésében, mérséklésében. Ezért „önkínzó kísérletünket” – amíg módunk lesz rá – folytatni szeretnénk.

A SZERKESZTŐSÉG